

mer mig, at naar vi nu her i dette høje Ting har været med til at skære alle Tjenestemænds Lønninger ned, var der al god Grund til at sige, at nu maa vi sandelig ogsaa naa til en Normering for deres Vedkommende, der bliver ansat ved Statsinstitutionen det kongelige Teater.

Jeg er ganske klar paa, at den højtærede Minister vil sige, at saa faar vi ikke de første i Begavelse; vi faar ikke Førstestangskræfterne, hvis vi skal nedsætte disse Lønninger væsentligt. Jeg siger dertil: lad dem prøve, om de i Øjeblikket kan blive anbragt noget Sted med de uhyre Krav, de stiller. Jeg er ganske overbevist om, at det skal vise sig ganske ubørligt. Nu er jo endogsaa Scala gaaet rabundus, kan man sige, i sin gamle Form, og man har set, hvordan en Dame som Bodil Ipsen har kunnet ødelægge Folketeatrets Økonomi fuldstændig i Løbet af to Sæsoner ved de Krav, hun stillede. Jeg er overbevist om, at man ikke behøver at være bange for, at de fremragende Kunstnere ikke vil tilhøre Statsinstitutionen, naar den ikke længere byder dem disse svimlende Gager, som den i Øjeblikket byder. Jeg vil dog sige, at jeg skal ikke betragte det som noget ondt, hvis disse Mennesker faar mere, end almindelige Tjenestemænd faar. Lad dem faa efter det Arbejde og den Indsats, de yder, f. Eks. gennem en Slags Feuordning, saadan som man i gamle Dage havde; men de faste Lønninger bør normeres saaledes, at der ikke er Tale om, at en Mand ansættes for en højere Gage end den almindelige Ministergage; som sagt, kan de ad andre Veje faa en ekstra Løn; skal jeg ikke have noget imod det.

Naar man taler om Sparsommelighed, maa jeg i alt Fald spørge: hvor er Sparsommeligheden henne, naar man paa et Tidspunkt, da man venter en Nedskæring fra den højtærede Undervisningsministers Side, engagerer en Skuespillerinde som Bodil Ipsen for 30 000 Kr. om Aaret til det kongelige Teater, vel at mærke efter i Forvejen som Erstatning for Bodil Ipsen at have engageret andre Kunstnere, saa der nu vil blive Strid mellem dem indbyrdes om Roller?

Man engagerer en Dame, som saa øjensynligt er kunstnerisk paa Retur, som i det hele taget ved den „Stjernekomedie“, hun har spillet i de senere Aar, har vist, hvordan hendes Interesse for Kunsten i højere Forstand svigter, og som i alt Fald, naar det drejer sig om det klassiske Repertoire, er ganske ude af Stand til at hæve det kongelige Teater. Hun bliver kaldt ind for en saa

uhyre Løn som den, man nu vil betale hende, og saa skal altsaa enten hun eller de andre gaa arbejdsløse. Og hvad betyder det reelt? Det betyder, at man ikke faar det Repertoire bragt frem, som vi netop maa ønske at det kongelige Teater fører frem. En højtbegavet Kunstnerinde paa visse Omraader er hun jo; men er det dette, vi trænger til, at faa flere, der kan tolke os den sanselige Kærlighed eller den Slags Ting? Nej, det, vi trænger til, er nogle, der kan tolke os de Skikkelser, som Tragedien og det klassiske Repertoire i det hele taget har skænket os, og det vil der jo ikke blive Tale om.

Der gaar man altsaa hen og vælter en saadan Byrde over paa det kongelige Teaters Budget, samtidig med at man taler om Sparsommelighed. Det forekommer mig at være ganske hen i Vejret at tale om Sparsommelighed under disse Omstændigheder.

Jeg mener ogsaa, at den højtærede Minister maa tage det Spørgsmaal alvorligt under Overvejelse, hvad der kan gøres for at skaffe det Publikum, som har mest Udbytte af Teatret i æstetisk og aandelig Henseende, Adgang til Teatret paa lempeligere Vilkaar end nu. De Billetpriser, man i Øjeblikket har, er jo vanvittig høje, navnlig i Forhold til, hvad der bydes. Saa kunde Ministeren tænke paa, om man muligvis kunde have dobbelte Priser, naar Talen var om nye Stykker, der kom frem. Jeg mener, at det er et Spørgsmaal, man heller ikke kan lade staa hen.

Til sidst skal jeg kun omtale et enkelt Punkt, som netop i denne Tid, naar Teatret har været paa Tale, har tildraget sig stærk Opmærksomhed. Det er dette, at det kongelige Teater optræder, lad os sige officielt, i et fremmed Land; det er Rejsen til Paris, jeg tænker paa. Jeg tænker nu ikke her særlig paa det økonomiske, thi den højtærede Minister har jo bestemt sagt i Finansudvalget, at dette ikke skal koste Staten noget. Jeg er meget interesseret i, om jeg lever saa længe, at se, hvordan det næste Underskud bliver for Teatrets Vedkommende; thi jeg er ganske overbevist om, at man nok vil møde Efterladenskaber fra dette Besøg i Paris i Form af forøget Underskud for det kongelige Teaters Vedkommende. Men hvad jeg her vil protestere imod, er dette, at det kongelige Teaters Personale, naar de vil repræsentere dansk dramatisk Kunst i et fremmed Land, optræder paa den Maade, som det gjorde ved denne hurtigt sammenlavede Opiførelse af et holbergsk Stykke, som det var umuligt